

[Aksel Larsen.]

stationerne, og at foreningen ikke mener selv at kunne skaffe disse penge. Det, jeg har henstillet til ministeren, er, at han sørger for, at dette manglende beløb til radiumstationernes drift bliver stillet til rådighed af staten. Jeg gentager henstillingen; og om det virker kraftigere, hvis jeg kommer frem med et konkret forslag, skal jeg være parat.

Det ærede medlem hr. Hans Rasmussen siger med henblik på bemærkninger, jeg rttede til ham i formiddags, at jeg vil altså fortsat drive politisk agitation på skibsværfternes beskæftigelse eller mangel på beskæftigelse, og jeg vil fortsat anfægte den linie, der er anlagt af arbejderorganisationerne. Man kan jo sagtens gøre alting til politisk agitation, men jeg ved, at hvis der ikke var blevet lavet alt det, der bliver kaldt politisk agitation, først og fremmest fra vor side, dengang det drejede sig om udlevering af tankskibet „Aspheron“, så var dette tankskib ikke blevet udleveret.

Jeg har ikke med mine bemærkninger i formiddags anfægtet nogen linie. Jeg har gjort det ærede medlem hr. Hans Rasmussen opmærksom på, at når han forsøger at give arbejderne på skibsværfterne det indtryk, at der overhovedet ikke har været tale om, at Sovjetunionen ville have skibe, for der har ikke foreligget nogen konkret ordre, så er dette noget vrøvl. For det ærede medlem, som nu igen bruger udtrykket „konkrete ordrer“, ved godt, at hvis man vil bestille et skib, så forhandler man først med forskellige skibsværfter, hører, om de kan påtage sig opgaven, beskriver, hvad man vil have lavet, og får et tilbud, og først hvis dette tilbud er i overensstemmelse med, hvad man vil betale, kommer der konkrete ordrer, ikke før.

Det, det drejer sig om her, er, at Sovjetunionen, formentlig gennem sin handelsrepræsentation her i København, har henvendt sig til en række danske skibsværfter og spurgt, om de kunne påtage sig at bygge visse skibe, og derpå fået det svar, at det kunne eller det ville de ikke. Så var der jo ingen mulighed for at afgive konkrete ordrer, når man fik et nej. Det ved det ærede medlem hr. Hans Rasmussen meget bedre end jeg, så jeg forstår ikke, hvorfor han vil indlade sig i denne diskussion.

Til udenrigsministeren har jeg kun be-

mærkninger om det samme emne; det, han iøvrigt har sagt i dag, må jeg gemme til en senere lejlighed. Kun vil jeg have lov til at sige, at dette, at vi kommunister ikke kan gentagende argumenter, for vi bare gentager og gentager påstande, det ved udenrigsministeren godt passer ikke. Vi kommer med argumenter underbygget med kendsgerninger, men fra udenrigsministerens og vore modstanderes side kommer man bare med en række påstande, som man gentager og gentager i det uendelige, idet man regner med, at så vil de nok tilsidst blive troet. F. eks. nu med hensyn til disse skibe; der kommer man med den påstand, at dette er noget, kommunisterne har lavet sammen med Sovjetunionen, således at de hver især hjælper hinanden med at spille kortene, medens sandheden er den, at det, vi ved om skibene, ved vi, fordi det er sivet ud fra de danske skibsværfter, og fordi vi har læst nogle oplysninger i „Information“. Andet ved vi ikke om det.

Hvad angår udenrigsministerens udtalelser om disse skibe, har jeg foreslået udenrigsministeren, at han skaber klarhed ved at underrette rigsdagen om, hvilke direktiver og meddelelser eller informationer man har givet erhvervene. Ministeren siger selv: regeringen har underrettet de erhvervsgrupper, det angik, om, hvordan det skulle være med vareudvekslingen i henhold til internationale aftaler, Danmark er gået ind på.

For det første ved han, at disse aftaler i og for sig ikke er internationale aftaler, men at det er en vareliste, der ledsager Battle-loven, som er vedtaget af Amerikas Forenede Staters kongres. For det andet har man vel underrettet disse erhvervsgrupper skriftligt, og det, jeg har henstillet, er at skabe klarhed i situationen bl. a. over, hvad regeringen har sagt til skibsværfterne eller ikke har sagt til dem. Lad rigsdagens medlemmer få ordlyden af denne underretning til erhvervsgrupperne. Det vil udenrigsministeren imidlertid ikke, nej, det skal være dyb hemmelighed. Ministeren siger: jeg skal fortælle det i det udenrigspolitiske nævn — hvor det under strafansvar er forbudt medlemmerne at røbe det —, hvis nogen i det udenrigspolitiske nævn skulle ønske at vide det. Det viser, hvor dårlige papirer udenrigsministeren og regeringen har i denne som i alle sager.